

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

prosinec 2013

7. ročník / 12. číslo

"Josefe, syny Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů." (Mt 1, 20b-21)

Přátelé,

ukážeme-li fotografie z biskupské vizitace v Táboře někomu, kdo s církví nepřichází do styku, bude si asi myslet, že se tam sešli dva Mikulášové. Oba měli mikulášské čepice, oba měli berly, jen ten jeden byl trochu nepovedený, protože neměl vousy.

Je tomu skutečně tak, že postava svatého Mikuláše z Myry, biskupa působícího na přelomu 3. a 4. století se stala přímo ztělesněním biskupského úřadu. Stal se duchovním jako velice mladý, byl známý svojí štedrostí a spravedlivostí a je mu připisováno několik zázraků. Je otázkou, zda skutečně zemřel 6. prosince nebo zda se v tomto případě nejednalo o další záměrné včlenění pohanských svátků do církevního kalendáře, protože na tento den připadal svátek zrození bohyně lovu Diany. Po jeho smrti ale jeho tělesným ostatkům nebylo dopřáno klidu. Jeho tělo bylo nejdříve převezeno z dnešního Turecka do města Bari v italské Apulii – ne ovšem celé, ale asi jen polovina ostatků a ty si ještě rozdělili do dvou kostelů, katolického a ortodoxního. Ve východní církvi je totiž svatý Mikuláš nejvíce uctívaným světcem, hned po Bohorodičce. Druhou polovinu ostatků pak při první křížácké výpravě převezli do Benátek. Kult svatého Mikuláše, v jeho typicky biskupském šatu, se pak šířil církví – až nabyl trochu groteskní a bohužel smutné podoby Santa Klause v červeném oblečku a holínkách, který jezdí v lepším případě na saních tažených soby, v horším případě v kamiónu s nápisem Coca Cola. Tím se kruh od svatého k profánnímu vlastně pěkně uzavírá.

Pro nás, křesťany, je však svatý Mikuláš v prvé řadě připomínkou biskupského úřadu. Úřadu, který v katolické církvi stojí pevně na apoštolských základech, který je ústředním bodem, kolem kterého se církevní obec shromažďuje. Biskupovi pak v jeho službě pomáhají jáhni a kněží a společně pak tvoří duchovní stav, kde biskup hraje nenahraditelnou, i když nikoli nadřazenou roli otce místního církevního společenství a měl by stát v jejím středu, sjednocovat ji a vést. Skrze svůj úřad toto společenství spojuje jak s jinými místními církvemi, tak i se zástupy svatých, kteří nás za tisíciletí existence církve předešli a jsou dnes již na pravdě Boží. Právě ty nám připomnělo dnešní čtení z listu Židům, které hovoří o těch, kteří kázali Boží slovo, završili svůj život a vyzývá nás k jejich následování ve víře. A o několik veršů dále jsou zmíněny dvě vlastnosti, tak typické právě pro svatého Mikuláše – dobročinnost a štedrost.

Slova dnešního čtení o tom, že je třeba poslouchat ty, kteří nás vedou, mohou dnešního člověka, zvyklého na individuální svobody, trochu zarazit a možná zastrašit. Netřeba se jich ale bát. V prvé řadě nejde o nějaké slepé následování vůdců – nejsme nějaká sekta, která by vyžadovala, aby se její členové

Kázání studentů teologie

stali nemyslicími bytostmi. V druhé řadě si ty, kteří nás vedou, volíme – naši biskupové jsou v souladu s tradicí staré církve voleni a nikoli dosazováni (a pak podle libosti třeba odvoláváni) zpoza Alp. Ano, disciplína v církvi musí být – církevní společenství, kde se jednotné autority nedostává, jsou totiž odsouzena k dalšímu a dalšímu štěpení, jak tomu bohužel je v celé řadě protestantských církví. Biskup nad svou církví bdí a bude se za ni zodpovídat.

Dnešní žalm pak nejdříve předznamenává příchod Mesiáše z Davidova rodu a pak hovoří o tom, že jeho kněží budou oděni do spásy. Ano, do spásy, která je přislíbena každému dobrému křesťanu, který tvoří Kristovo pozemské tělo. Ano, do spásy, ke které vede život v Kristu. Do spásy, kterou můžeme okusit ve svátostech, které Kristus uděluje v církvi právě prostřednictvím svých povolanych do kněžské svátostné služby.

A jací mají služebníci být? Evangelium k nám dnes promlouvá přímou citací Ježíšových slov – Pán hovoří o služebnících, které ustanovuje nad svou čeledí, aby jim včas dávali pokrm. Jmenuje přitom dvě vlastnosti, které takový služebník, rozdělující pokrm nejcennější, Tělo a Krev Páně, musí splňovat: Musí to být v první řadě služebník věrný, rozumějme služebník, jehož víra je hluboká a neotřesitelná. Služebník, který ve víře nezakolísá a má-li někdy pochybnost jako ostatní lidé, je to pochybnost jen chvilková a dokáže ji rychle překonat. Druhé kritérium je pak, aby to byl člověk rozumný, tedy moudrý. Moudrost je přitom jednou ze čtyř kardinálních ctností, spolu se statečností, uměřeností a spravedlností. Jestliže víra by měla být pokud možno prosta pochybností, moudrému člověku pochybností neuškodí, naopak. Nikoli náhodou učil Pierre Abélard, středověký teolog, že neustálé tázání se je prvním stupínkem k dosažení moudrosti.

Pevná víra a moudrost jsou tedy základními ctnostmi, které Pán od svých služebníků v duchovní službě vyžaduje. Pozdější vývoj na ně nabalí další – jedni budou požadovat pro kněze bezvýhradný celibát, druzí zase budou hlásat pro kazatele povinný ideál barvotiskové usměvavé rodinky s mnoha dětmi. Přijdou požadavky na dlouhá léta seminářů a univerzitní diplomy. Historie přitom – zejména v době nesvobody - ukáže, že ani ukázkově spořádaný soukromý život, ani zarámovaná vysvědčení nebudou vždy zárukou dobré služby. Pán Ježíš znal lidské slabosti svých učedníků velmi dobře: jeden pracuje jako celník, takže vlastně tak trochu kolaboruje s okupanty, další bude nevěřící, až uslyší zprávu o oslaveném Spasiteli, ten, který dostal jméno po skále, na které bude stát církev a který dostal klíče od nebeského království, svého učitele třikrát zapře a největší teolog všech dob je bývalý křesťanobijec. Ano, ani apoštolům totiž nebylo z lidské povahy nic cizí. V jejich poslání hlasatelů evangelia je však spojovaly právě víra a moudrost.

Kázání studentů teologie

Prosme tedy společně dnes našeho Pána, aby dále posílil naši víru a v pravý čas i nám dal alespoň malý díl moudrosti a mohli jsme mu s důvěrou podle svých schopností sloužit. Protože silná víra a dar moudrosti dokážou divy a mají moc polepšit i velkého hříšníka.

Amen.

Květoslav Tomáš Krejčí

Kalendář farní obce

Starokatolické vánoce 2013 – 2014 v Praze

Katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně:

Štědrý den 24. 12. ve 24,00 – půlnoční eucharistická slavnost s koledami a hudbou folkrockové skupiny Fénix

Svátek sv. Štěpána 26. 12.:

- **v 15,00** – po stopách tří králů (dětská hra „bojovka“ na Petříně, po ní následuje zpívání koled se sv. Rodinou)
- **v 16,00** – eucharistická slavnost s koledami

Slavnost Matky Boží – Nový rok – 1. 1. 2013 v 15,00

Rotunda Nalezení sv. Kříže v ul. Karolíny Světlé:

Hod Boží vánoční 25. 12. v 17,00 – eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Jana evangelisty 27. 12. v 17,00 – eucharistická slavnost s koledami

Úterý 31. 12. v 17,00 – eucharistická slavnost s poděkováním za uplynulý rok

Slavnost Zjevení Páně oslavíme v neděli 5. 1. 2013 v 17,00 – eucharistická slavnost s koledami

Křtu Páně – neděle 12. 1. 2013 v 17,00 – eucharistická slavnost

Kaple sv. Rodiny Pod Nuselskými schody

Vánoční vigilie 24. 12. v 15,00 – eucharistická slavnost s koledami

Hod Boží vánoční 25. 12. v 9,00 – eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Štěpána 26. 12. v 18,00 – eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Rodiny 29. 12. v 17,00 – poutní bohoslužba (ten den nebude bohoslužba v rotundě Nalezení sv. Kříže)

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost kolem stolu v Communiu

Kalendář farní obce

Kalendárium

3. prosince od 19,00 se bude konat filmový klub v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 (promítat se bude film s názvem Vánoční koleda z roku 1999 s Patrickem Stewartem v hlavní roli).

4. prosince od 12,00 se bude v katedrálním chrámu sv. Vavřince konat již tradičně předvánoční úklid. Budou se do kostela umísťovat stromečky, chystat jesličky a všeobecně uklízet chrámové prostory. Kdo by nám chtěl pomoci, bude vítán! Teplé nápoje budou k dispozici!

10. prosince od 19,00 se bude konat v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 Biblická hodina. Pokračujeme vyprávěním a diskuzí o Starém zákoně.

17. prosince od 19,00 se bude konat v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 Starokatolická specifika. O tom, co to vlastně starokatolictví je, bude povídat náš biskup Dušan Hejbal.

Událo se

10. listopadu jsme během bohoslužby vybírali peníze do Willibrordské sbírky Utrechtské unie. Díky Vám se nám povedlo vybrat celkem Kč 775,-. Děkujeme!

26. listopadu jsme v rotundě Nalezení sv. Kříže přivítali ekumenického hosta a to největšího současného novozákonníka prof. ThDr. Petra Pokorného, Drsc., Dr. h. c. Po bohoslužbě s ním pak následovala velmi zajímavá beseda v Communii.

Narozeniny v listopadu slaví:

Juraj Boldiš, Zuzana Velebová, Zuzana Všečeková, Jan Zelenák, Marta Abrahámová, Dominika Waloszková, Kristýna Hulová, Alena Šebestová, Ondřej Kosnar

Přejeme hojnost Božího požehnání.

Nedělní a sváteční čtení

1.12. – 1. neděle adventní

Iz 2,1-5

Ž 122

Ř 13,11-14

Mt 24,36-44

Nastává advent. A v nás se zvětšuje pocit očekávání. Příchod našeho Pána jako by se s obdobím Vánoc přiblížil. Vše se zdá být najednou aktuálnější, konkrétnější. Jako by už klepal na dveře. Opět více bdíme. Možná více zpytujeme vlastní svědomí. Jak se chováme? Jak jsme připraveni? Pokud objevíme nějaký nedostatek, nějaký oděv tmy, pokusíme se o rychlou nápravu. Jen ať náš oděv svítí světlem. Loučíme se s nocí a s nadějí vyhlížíme svítání. Jsou přece Vánoce! Už je to tady! Ejhle, Hospodin přijde...

Nikdo však nezná onen den a hodinu. Liturgický kalendář není nahlášená návštěva. Nebdíme jen teď. Pocit očekávání nemusíme mít jen čtyři týdny v roce. Pán může přijít kdykoliv...

8.12. – 2. neděle adventní

Iz 11, 1-10

Ž 72

Ř 15,4-13

Mt 3,1-12

Kázání Jana Křtitele, který vyzýval své posluchače k obrácení a k pokání, figuruje ve všech evangeliích jako předzvěst Ježíšova veřejného působení. Podle Matouše však Jan spolu s pozváním k obrácení zvěstuje, proč je toto obrácení možné: “Přiblížilo se nebeské království”. Lidé opouštěli své domy a u řeky Jordánu vyznávali své hříchy, protože byli pevně přesvědčeni, že Bůh se ujímá svého království a skutečně působí v tomto světě, aby ze srdce lidí vykořenil veškeré zlo: hřích, nepřátelství i sobectví. Cesty tedy mohou být napříměny, neboť Bůh to chce a také nám to umožňuje.

Nedělní a sváteční čtení

15.11. – 3. neděle adventní

Iz 35,1-10

Ž 146

Jk 5,7-10

Mt 11,2-11

Když Ježíš přišel za Janem Křtitelem, aby se nechal pokřtít, Jan mu řekl: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?" Nyní je však zavřený ve vězení a skutečnost jako by se mu najednou zdála být poněkud těžko uvěřitelná přes mřížovaný výhled na svět. Slyší o Ježíšových činech, ale přesto potřebuje víc než jen to. Potřebuje pravdu slyšet přímo od něj. „Jsi ten, který má přijít...?“ Je to nedostatek víry? Nebo je to jen netrpělivost? Skutečně již přichází vykoupení? Co přichází – ty dny už jsou tady? Je to na dosah ruky...?

Jan o tom však může jen slyšet. Neuvidí, jak slepí vidí, chromí chodí, hluchí slyší... Jen pár historek, co zaslechne znít vězeňskými chodbami. V téhle tmě a samotě se může jen ptát, zda je to skutečnost? Co je skutečnost?

A my, kteří žijeme o dva tisíce let později, se ve svém čekání ptáme stejně. S nevěřícím pohledem se nám skrze rty dere otázka: Jsi to opravdu ty? I my ve své osamělosti pochybujeme a trpělivost dochází. Co na to odpoví nám? A co bude moci o nás říci...?

22.12. – 4. neděle adventní

Iz 7,10-16

Ž 80

Ř 1,1-7

Mt 1,18-25

Narození Ježíše, jakkoliv je časově vzdáleno, může být i dnes pochopeno jako znamení. Ale znamení musí být "dešifrováno" tak, aby se člověk setkal se skutečností samotnou. Josef i Marie toto znamení alespoň z části rozpoznali a hlavně Boží dar - Ježíše - přijali, jakkoliv jim zkomplikoval život. Proto byl jejich život plodným pro všechny generace lidstva.

24. 12 – Slavnost Narození Páně - vigilie

Iz 62,1-5

Ž 89

Sk 13, srv. 14.16-17.22-25

Mt 1,1-25

Rodokmen, kterým začíná Matoušovo evangelium, je dlouhý a zdá se nudný, a fakt je, že tomu, kdo nezná Starý Zákon, nic neřekne. Jenže bez něj text o Ježíšově narození a věcech, které ho předcházely, vůbec neukazuje souvislosti Ježíšova bytí. Ježíš nepřichází do světa jako někdo, kdo by se tu objevil beze všech souvislostí. Ježíš přichází jako naplnění nadějí Izraele, jako naplnění prorockých vizí a Božích zaslíbení, jako ten, kdo je vřazen do dějin spásy, jako jejich naplnitel. Ježíš není produktem lidské snahy, nýbrž svrchovaný Boží dar lidstvu a Maria s Josefem jsou prototypy příjemců tohoto daru. V Betlémě došlo k divu nového stvoření. Proto se mluví o Duchu svatém, podobně jako na počátku všeho, kdy se Duch Boží vznášel nad vodami. Vánoce znamenají úplně nový začátek. Nadějí, která není z tohoto světa.

25.12. – Slavnost Narození Páně – ve dne (Hod Boží vánoční)

Iz 52,7-10

Ž 98

Žd 1,1-12

J 1,1-14(15-18)

Jak bych si přál, abychom dokázali Slavnost Narození Páně zvnitřnit, sestoupit až ke kořenům vlastního poselství. Zde je totiž samotný Ježíš, důvod i cíl života každého člověka, dějin a celého stvoření. Tolik bych si přál, abychom my všichni hledali způsoby, jak se stát poslem dobrých zpráv, že „Tvůj Bůh kraluje.“

26.12. – Svátek Štěpána, jáhna a prvního mučedníka

Sk 6,8-10;7,54-60

Ž 31

Mt 10,17-32

Štěpánova smrt i smrt ostatních svědků křesťanské víry neznamena konec života těchto Ježíšových učedníků, protože Kristus je Pán života i smrti. Ježíšovo vzkříšení zjevuje skutečnou slávu pravého života, k níž kráčí každý věřící. Ježíšova sláva i sláva jeho učedníků musí ale projít Golgotou a ukřižováním. Utrpení a smrt Ježíše i každého jeho učedníka je znamením pro naši víru. Boží plán je větší než naše malé a omezené plány. Láska Boha nekonečně převyšuje dílčí zájmy každého jeho dítěte. Jedině Ježíš, znamení Boží lásky k lidem, nás může osvobodit od smrti a probudit v našem srdci víru jako radikální odpověď na spásu, kterou nám nabízí Bůh.

27.12. – Svátek Jana, apoštola a evangelisty

1J 1,1-4 (Sir 15,1-6)

Ž 97

J 20,2-8 (J 21,19c-24)

Zřejmě svátek apoštola Jana, podobně jako svatého Štěpána, se slavil tento den dříve, než církev začala slavit Vánoce. Každopádně tak kolem Ježíšových jeslí stojí jiné postavy, než jsme zvyklí vidat v našich betlémech. První mučedník Štěpán a učedník, kterého měl Ježíš nejraději, podle tradice autor čtvrtého evangelia – Jan. „Život se zjevil a my jsme ho viděli...“ Šťastný člověk, který tohle může říct. Šťastný člověk, který se může zcela dát do služeb Slova, které přišlo na svět. Ten také má právo o Kristu vypovídat. Kristus není téma pro salónní hovory teologů, ani pro zbožné bláboly krátkodechých nadšenců. Kristus je život, který se žije naplno, oheň, který stravuje, světlo, které prozařuje celé naše bytí. Naši temnotu přemáhá Kristův jas, jas tajemství jeho příchodu na svět, kdy biblická hvězda provází narození chudého dítěte, jakoby Bůh dával světu najevo, že jeho kritéria jsou jiná. Že co lidem imponuje, pro něj neznamena nic a naopak. Naši temnotu přemáhá jas oběti, která začala o vánocích a končí na kříži.

Nedělní a sváteční čtení

28.12. – Svátek Betlémských dětí, mučedníků

Jr 31,15-17 (Zj 14,1-3.4b-5)

Ž 71 (Ž 124)

Mt 2,13-18

Nárek a pláč se ozývá ulicemi. Křik nevinných dětí, bédování jejich matek. Měly syny, ale už nejsou. Byli zabiti. Všichni. Do posledního neviňátka. První mučedníci v křesťanské historii. První, kteří byli pro něj pronásledováni, i když oni nevěděli ani proč.

Možná se v nás probouzí zlost. Rozhořčení nad nespravedlností a lidskou hloupostí. Čím si Herodes pomohl, když nechal ty chlapce zavraždit? Nechtěl být nahrazen na svém trůnu. Báł se o svou moc tolik, že pro něj mohlo být ohrožením i dítě! A tak proti svému strachu krutě vystoupil. Však ten, komu se přišli mudrci poklonit a který o žádný pozemský trůn nestál, vraždícímu ostří unikl. Mesiáš zůstal na živu. A Herodes krev nevinných ze svých rukou už asi nikdy neumyl. Skvrny zbytečné smrti zůstávají...

Pamatujme nejen na děti z Betléma, ale na všechny současně pronásledované, kteří nemohou svobodně žít se svou vírou...

29. 12. – Svátek Svaté Rodiny

Iz 63,7-9

Ž 148

Žd 2,10-18

Mt 2,13-23

„Co bude k večeři?“

„Chléb a polévka.“

„Už zase?“

„Můžeme být rádi, že máme aspoň to.“

Muž si s mrmláním sedne na prostřenou zem k jídlu. Ano, mohli být rádi, že mají aspoň něco do úst. Doba byla zlá a práce málo. Ale někdy toho už bylo trochu moc...

„Táááta, táááta je doma,“ ozvalo se od dveří do domu a cupitavé krůčky se již rozlehly domem.

„Synu, teď ne! Běž si hrát sám.“

„Ale tati?“ chlapec lehce nabíral a zamžikal.

„Ježíšku, nech tatínka odpočinout. Za chvíli bude večeře, běž se opláchnout.“

Nedělní a sváteční čtení

31.12. – Poslední den občanského roku

Gn 1,14-18 (Kaz 3,1-13)

Ž 8

Jk 4,13-15 (Ř 8,31b-39)

Mt 6,31-34 (L 12,35-40) (Mt 25,31-46)

O minulosti a budoucnosti bychom samozřejmě měli uvažovat každý den v roce a nejen tehdy, když nás to zvláštní datum nutí k zamyšlení. Co jsme získali a co jsme ztratili v roce, který končí? S čím vcházíme do nového občanského roku? My si přejeme všechno nejlepší, ale jen Pán budoucnosti ví, co všechno přijde z lůna času. Tento den, který z pohledu naší víry není zase až tolik zajímavý, nás tedy může přivést k tomu, abychom si uvědomili, že část života, kterou jsme prožili v uplynulém roce, byl především dar. My jsme si svůj život nevymysleli, nesestrojili, my ho jen užíváme. Lépe či hůře. A před námi je rok a roky další. Další oddíl času, který posvětil Ježíš, který do něho vstoupil jako člověk, který vstoupil do našeho života, do našich časových mezníků, aby nás a to všechno proměnil a vtáhl do božské roviny existence. Proto dnes stojíme před Bohem s prosbou, aby nám dal sílu jít dál, jemu naproti. A důvěřovat mu. Nejen v roce 2014, ale pořád.

Rozhovor s Vojtěchem Starým

Vojta je naším varhaníkem již 6 let. A když nám na půl roku odjel do Francie, tak občas opravdu chyběly ruce, které by nás doprovodily při bohoslužbě. Naštěstí je teď již zpátky, opět zasedl k varhanám a nám může být opět do zpěvu.

Narozen: 1. 6. 1983

Práce: Rozpočtář drážních staveb,
muzikant

Hobby: Hudba

Vojto, prozrad' nám, jak ses k nám vůbec dostal?

Byla to Boží prozřetelnost nebo v tom byl jiný (nevyšší) zájem?

Tak nesporně to byl Boží záměr. Bez Něj bych nebyl ničím, natož varhaníkem.

Před lety jsem pracoval jako osobní asistent v občanském sdružení Asistence. V té době jste začali hledat nového varhaníka. Kristýna Hulová se zná s mým tehdejším nadřízeným, který se mě zeptal, jestli bych to nechtěl zkusit. Slovo dalo slovo a už tady ve farnosti hraju šestým rokem.

Ale varhany, resp. piano, nejsou jediným nástrojem, na který hraješ. Na co ještě umíš hrát? A jak dlouho se hudbě vlastně věnuješ?

Když mi bylo 5 let, přihlásili mě rodiče na flétnu a klavír. První cyklus jsem odchodil do tzv. Lidušky a na druhý cyklus jsem chodil k panu profesorovi, který měl osobnější přístup k žákům, než na který jsem byl zvyklý a ukázal mi, že hraní na piano může být i zábava. Začal mě zasvěcovat do "tajemství jazzu" a ukázal mi, že existuje i něco jiného než etudy a Bach. Díky němu jsem u hraní zůstal a muzika se stala mou celoživotní radostí. Později jsem zjistil, že ten pan profesor učil i Filipa Topola (nedávno zesnulý frontman kapely Psí Vojáci). Potom nastalo období, kdy jsem chodil na soukromé lekce k různým klavíristům a začal jsem chodit na varhany. Z nástrojů, na které jsem schopen alespoň trochu hrát, můžu uvést kytaru, foukací harmoniku, akordeon nebo trubku. Ta mě poslední dobou velmi baví, ale nemám na cvičení tolik času, kolik bych si představoval.

To už jsi vcelku slušný multiinstrumentalista. Je vidět, že hudbou opravdu žiješ. Máš nějaké plány, co se týče hudby, do budoucna? Kam by ses rád na poli hudby dále ubíral? Máš nějaké zajímavé projekty (kromě našeho nového zpěvníku)?

Mým největším a dlouhodobým plánem je to, aby se hudba stala mým hlavním zdrojem příjmů. V současné době připravuji nahrávky s mou vlastní interpretací známých jazzových skladeb a také pracuji na vlastních skladbách a písničkách.

Rozhovor s Vojtěchem Starým

Ted' jsi přece byl na půl roku ve Francii a věnoval ses tam hlavně hraní. To tě vlastně taky jediné živilo. Jaké to bylo prožít si takto takřka bohémsky půl roku života a navíc ještě v jižní Francii u moře? Dalo by se takhle skutečně uživit nebo je to spíše jen určitý způsob dovolené?

Musím říct, že těch 5 měsíců strávených ve Francii řadím k těm nejpovedenějším v mém životě. S mou ženou Alicí jsme si užívali toulání se po krásné zemi a poznávání nových přátel plnými doušky. Nevím, zda by se dalo dlouhodobě takto fungovat. Přece jen naše příjmy byly jen z hraní na ulici, bydleli jsme v autě a sprchovali jsme se na pláži. To z dlouhodobějšího hlediska je těžko představitelné. Zvlášť v zimě.☺ Ten volný způsob života nám ale oběma vyhovoval.

A chtěl bys takhle jet ještě někam jinam? Dokázal bys třeba trvale opustit Českou republiku a žít se hudbou v jiné zemi (to jen zda se máme ohlížet po novém varhaníkovi)?

Žít trvale mimo ČR a žít se hudbou si dokážu poměrně snadno představit. Dokonce poslední dobou, když sleduji, jakým směrem se naše vlast ubírá, o tom přemýšlím stále častěji. Máme se tu ještě hodně co učit ve všech směrech a je před námi dlouhá nelehká cesta. Zatím neplánuji ale nikam vycestovat natrvalo. Mám tady úžasnou ženu a spoustu dobrých přátel, které bych jinde ve světě těžko hledal. To jsou hlavní důvody toho, že se tady cítím spokojený a doma. Takže pokud jste semnou spokojení, nového varhaníka si hledat nemusíte.☺

Tak to se nám ulevilo a děkujeme ti za rozhovor.

Také děkuji a chtěl bych Vás poprosit, abyste se nebáli mi říct případné nápady nebo připomínky k mému hraní. Nehraju pro sebe ale pro NÁS.☺

Seznam dodáme do pěti pracovních dnů. ☺

Farní vyúčtování za měsíc listopad 2013

Příjmy:

sbírky: 1 777,-
příspěvky: 1 050,-

CELKEM: 2 827,-

Výdaje:

telefon: 1 093,-
adventní věnec: 281,-
varhaní doprovod: 1 250,-
květiny: 301,-

CELKEM: 2 955,-

ROZDÍL: - 128,-

Stav účtu k 30.11.2013: 900 715,-
Stav pokladny: 21 360,-
CELKEM: 922 075,-